

בש"פ 3289/15 - סאלח עזאלדין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3289/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: סאלח עזאלדין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בעמ"ת 1854-05-15, מיום 10.5.2015, שניתנה על-ידי כב' השופט ר' כרמל

בשם המבקש: עו"ד מנחם רובינשטיין; עו"ד שלומי בזק

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים, בעמ"ת 1854-05-15 (כב' השופט ר' כרמל), מיום 10.5.2015. במסגרת החלטה זו נדחה עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים, במ"ת 15900-11-14 (כב' השופט ג' סקפה-שפירא), מיום 28.4.2015, בגדרה הוחלט לדחות את הבקשה לעיון חוזר בתנאי שחרורו של המבקש.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 274 (1), 274 (2), ו-274 (3), לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), בצירוף עם סעיף 25 לחוק העונשין. מעובדות כתב האישום שהוגש נגד המבקש עולה, כי ביום 5.11.2014 עקב מהומות רבות של מתפללים מוסלמים בהר הבית, החליטה המשטרה להגביל את מספר המתפללים בהר, ולמנוע כניסת מתפללים אשר גילם מתחת לגיל 40. לצורך כך, נפרסו כוחות משטרה בשערים ובסמטאות המובילות להר הבית ולמסגד "אל אקצא". בשעה 09:00 לערך, החלו להתקהל צעירים רבים בסמוך לשערים הצפוניים של הר הבית, במטרה להיכנס אליו בכוח. הצעירים יידו אבנים; ירו זיקוקים; וזרקו בקבוקי זכוכית וחפצים שונים לעבר כוחות המשטרה שנכחו במקום האירוע (להלן: ההתפרעות). במהלך ההתפרעות, החלו השוטרים לפזר ולהדוף את המתפרעים, ביניהם גם את המבקש, אשר יידה אבן אחת לעברם.
3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה לבית משפט השלום בירושלים, בקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים נגדו. בבקשתה טענה המשיבה, כי ברשותה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש, וכי קיימת עילת מעצר בעניינו.
4. ביום 12.11.2014, הורה בית משפט השלום (כב' הנשיאה ש' דותן) על מעצרו של המבקש. על ההחלטה האמורה, הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי בירושלים, וביום 17.11.2014, הוחלט להחזיר את הדיון בעניינו לבית משפט השלום, וזאת על מנת לשקול את שחרורו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים, לאחר קבלת תסקיר מעצר אודותיו.
5. מהתסקיר שהוגש בעניינו של המבקש עולה, כי המדובר באדם צעיר כבן 23 שנים, רווק, תושב הכפר משהאד בצפון הארץ, הנעדר עבר פלילי. שירות המבחן התרשם, כי בשעת מתח נטה המבקש לפעול באופן אימפולסיבי ומתקשה לשקול את השלכות מעשיו. לצד זאת, ציין שירות המבחן, כי רמת סיכון להישנות עבירות אלימות מצידו של המבקש היא בינונית עד נמוכה, וכי המעצר מהווה עבורו גורם מרתיע.
- ביום 3.12.2014, שב והורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים בעניינו, לאחר שחלופת המעצר שהוצעה נמצאה לא מתאימה, נוכח קרבתה למקומות בהם אירעו ההתפרעויות.
6. המבקש הגיש ערר לבית המשפט המחוזי בירושלים על החלטתו זו של בית משפט השלום. בעררו תמך המבקש את יתדותיו בתסקיר המעצר החיובי שהוגש בעניינו. בהחלטה מיום 8.12.2014, קיבל בית המשפט המחוזי את עררו של המבקש והורה, כי "הוא [המבקש] ישוחרר למעצר בית בביתו בכפר משהאד בפיקוח אביו, דודו, מר סאלים חוסיין ומר וואליד חטיב כמפורט בתסקיר המעצר אודותיו. בנוסף, יופקד סכום בסך ₪ 10,000, העורר [המבקש] עצמו יחתום על התחייבות בסך ₪ 10,000 וכל אחד מהמפקחים יחתום אף הוא על ערבות בסך ₪ 10,000. כל העת ישהה העורר [המבקש] בפיקוח אחד מהמפקחים".
7. ביום 28.4.2015, דחה בית משפט השלום את בקשת המבקש לעיון חוזר בתנאי שחרורו בערובה במסגרתה נתבקשו הקלות בתנאי שחרורו מהמעצר, בציינו כי "אינני סבורה כי פרק הזמן שחלף יש בו כדי להפחית מן המסוכנות [...] לא סברתי כי החלופה שהוצעה כדרך להקל בתנאי השחרור, בשים לב למכתב שהוגש מן המעסיק, יש בה כדי לקיים את תכלית המעצר".

8. ביום 10.5.2015, הגיש המבקש ערר על החלטתו זו של בית משפט השלום שלא לעיין מחדש בתנאי השחרור לחלופת מעצר. המבקש טען בעררו, כי יש מקום להורות על ביטול מעצר הבית בו הוא שוהה, ולכל הפחות לאפשר לו לצאת לעבוד, מטעמים של שוויון והיעדר אפליה. בהקשר זה, טען המבקש, כי בית משפט השלום מצא להורות על ביטול מעצר הבית של נאשם אחר באותה פרשה, ויש להחיל את אותה החלטה גם על המבקש. בית המשפט המחוזי דחה את עררו של המבקש, בציינו כי "לכאורה מדובר, לטענת הסנגור, בהפליה, אולם אין הדברים כן: תנאי השחרור בערובה של המעורב האחר שונו לאחר שניתנה הכרעת דין בעניינו, ועניינו עומד לפני סיום. בנוסף, העורר [המבקש] שלפנינו הגיע מצפון הארץ כדי לקחת חלק במהומות, שזו נסיבה, בנסיבות העניין, הפועלת לחובתו".

הבקשה למתן רשות לערור

9. בבקשתו זו חזר המבקש על עיקרי טענותיו, כפי שהובאו בפני בית המשפט המחוזי, כאשר הוא משליך את יהבו על עקרון שוויון והיעדר אפליה בין נאשמים. המבקש התמקד בטענה, כי יש מקום להורות על ביטול מעצר הבית בו הוא שוהה, כפי שנעשה בעניינו של נאשם אחר בפרשה. לחילופין, נטען כי יש לאפשר למבקש לצאת לעבודה, שכן הוא מצוי במעצר בית מלא, ללא כל שינוי בתנאיו, מזה כ-5 חודשים.

10. המשיבה מתנגדת לבקשה מן הטעם שהיא אינה מקימה עילה לדיון "בגלגול שלישי". לטענת המשיבה, הבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או סוגיה ציבורית נכבדה, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, וכי אין מדובר בנסיבות מיוחדות המצדיקות מתן רשות לערור. עוד נטען, כי עניינו של המבקש נדון ונבחן על-ידי שתי ערכאות קודמות אשר התייחסו בכובד ראש לבקשה להקל בתנאי מעצר הבית בהם שוהה המבקש, ולאחר זאת קבעו כי אין מקום, לעת הזו, להקל באותם תנאים.

דיון והכרעה

11. לאחר עיון בבקשה ובתגובת המשיבה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי רשות לערור בנושא מעצר, לפי סעיף 53(א1) (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, תינתן רק במקרים מיוחדים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 3270/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2015); בש"פ 1152/15 קזאז נ' מדינת ישראל (4.3.2015); בש"פ 2809/14 בזק נ' מדינת ישראל (14.4.2014)). אינני סבור כי הבקשה דנן עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות לערור, ומסיבה זו בלבד יש לדחות את הבקשה.

12. למעלה מן הצורך, ייאמר בקצרה, כי גם לגופו של עניין אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. בית משפט השלום, אשר דחה את בקשתו של המבקש לעיין חוזר בתנאי שחרורו בערובה, נתן דעתו, בין היתר, להתמשכות ההליכים במשפטו של המבקש, בציינו כי הדבר נובע עקב בקשותיו החוזרות ונשנות של המבקש לדחות את הדיונים שנקבעו במשפטו, ובעניין זה אין לו למבקש אלא להלין על עצמו.

בית המשפט המחוזי התמקד בעיקר בטענת ההפליה שהעלה המבקש, בהשוואה לנאשם אחר, תוך הדגשה כי אין בתנאי שחרורו בערובה של אותו נאשם אחר, כדי לחייב גישה דומה גם לגבי המבקש. זאת, כיוון שאין מדובר בענייננו בהפליה פסולה, שכן קיים שוני רלבנטי בין המבקש לבין הנאשם האחר. שוני זה בא לידי ביטוי, בראש ובראשונה, בכך שהמבקש הגיע במיוחד מצפון הארץ, כדי לקחת חלק בהתפרעויות שהתרחשו באזור הר הבית.

13. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי קיימת עילה כלשהי להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, ולפיכך יש לדחות את הערר.

ניתנה היום, כ' בסיון התשע"ה (7.6.2015).

ש פ ט
